

Томислав Маринковић

ЧИТАЊЕ

ИПАК ПОСТОЈИ ЖИВОТ

Облаци су одлучили да све
мора да буде другачије.
Ситна киша спира с кровова
охлађене летње сенке,
ваздух оштро мирише на снег.

Долазе дани испуњени смоластом маглом.
Не успевају да је прободу
ни зашиљени врхови чемпреса,
већ остају напола заглављени у висини.

У име ништавила, новине од јуче.
Као да време користи предах.
пре него што се обрати масама.
заморним рефератима, на непознатом језику.

Ипак, постоји живот људи, места у којима
станују њихове разлике, њихова прошлост.
И дуга, бескрајна листа чекања
на чудно одсутан сутрашњи дан.

Ах, дани, лозинке за
одгонетање вечности;
и наше уверење да бисмо

могли бити срећни,
изражено опрезно,
у монетама наде и подозрења.

Наше туге гласније су од молитви
под равнодушним погледима светитеља.
Од утрнулости, у успоменама влада
монотонија, мир проживљеног.

Лаки талас стварности
гаси се и оживљава.

ЗАШТО

Пратећи плес далеких белих звезда,
пахуље снега, сад брже, сад спорије,
настављају њихову игру.

Док проводи вечне ноћи
у крошњи оснежене смрче, увек
замишљена сова пита се:
зашто снег, чему ледени ветар,
смењивање епоха?

Зашто, као по заповести,
нас који смо смртни прекрива
све више златни прах година,
пита се, послушкујући у полумраку
уситњено куцање сата,

усклађено са срцима живих,
која не знају зашто,
али испуњавају своју дужност.

Дакле, зашто?

НЕВСКИ ПРОСПЕКТ

Октобар, месец опалог лишћа,
заједно са мнош, померио се на север.

Те ноћи, водени одраз Петербурга
бејаше положен на бок.
Нева је журно грабила испод
витких мостова, гадна хладноћа
заустављала време.

Златне куполе, на модром небу,
пресијавале су се као шлемови
на главама поспаних стражара –
док се магла прикрадала
и опкољавала уморни град.

*

Чинило се непојмљиво да је пре овог
постојао један давни живот,
сувише далек да би био стваран
и са сигурношћу само мој.

Утрнулих удова, сећао сам се како је
с лакоћом претварао време у пепео,
зимске сутоне у летња јутра,
сиве тренутке у баршун и бисер поезије.

Све очигледније, живот се збивао и у том часу,
иако се његово обличје маглило,
и млечне светиљке још немоћније
трептале у даљини.

РАЗНЕ ВЕСТИ

Поплочана стаза и стари
дрворед који стрпљиво
чека тајанственог пролазника.
Међутим, све је мирно, само ветар
листа странице заборављених новина
пре него што их уграби летња ноћ.

Црни мравињак слова:
остављен да стрепи над

неизвесном судбином света,
загледан је у јучерашње отиске дана,
у грубе трагове минулих столећа.

За сада, издаје прерушене у пријатељства
Љубав отпочетка осуђена на бол.
Ратови у којима статисти стварно гину,
а војсковође остају будне до касно у ноћ
да погледају последње извештаје.

Наши погледи најпре се обраћају
нашим мислима, притискају нас
да пожуримо, као да кажу:
Не осврћите се, нестаните!

Кад би могле, очи би врискале
због онога што су виделе.
Мисли нам саветују да ћутимо.

ЧИТАЊЕ

Изјутра, враћам се читању стихова
осветљених првим зрацима сунца.
Налазим невидљиве улице и бучне
градове којима недостаје чврстина,
недостају прости звонки плочници,
зидови зграда од тешког клесаног камена;
недостаје нешто опипљиво –
као врата старог хотела која се
са шумом и неком озбиљном немошћу
отварају и, после кратке задршке,
враћају у почетно мировање.

Град лелуја у лако пролећном ваздуху,
поезија се труди да га веже за земљу.
Одједном, чини се да је све на свом месту.
Ниједна ствар не протестује због
мањка свежег живота,
људи су збиља замишљени или се
ведро осмехују неком ко им долази у сусрет.

Одмичем књигу и визија наставља
да ради на започетој слици.
Кроз прозор видим сивкасте облачиће
који личе на бронзану фигуру руже,

личе на размотану клупчад вуне,
на мој живот, на живот поезије,
који подрхтавају над бескрајем.